

SEMESTRÁLNÍ PRÁCE

Teorie ošetrovatelství III.

Rozhovor se sestru pamětnicí

Tereza Břeňová
BVS 3
3. LF UK

Sestřička, kterou jsem si pro tuto práci vybrala je babička mého blízkého přítele. V minulosti jsem se s ní setkala již několikrát, takže jsem věděla, že toto povolání vykonávala celý svůj život a brala ho jako své životní poslání. Původně jsme se měly setkat osobně, ale bohužel v této covidové době jsme si musely zavolat.

Co Vás vedlo ke studiu zdravotní sestry?

Když jsem byla malá, pořád jsem si hrála, že někoho ošetřuju a vyšetřuju. Moc mě to bavilo. Maminka mi koupila panenku, když mi bylo, no asi 7, a já jsem si s ní pořád hrála, že je v nemocnici a že jí ošetřuju. Takže já jsem to asi měla předurčený. Když jsem pak v dětství navštívila nemocnici, jako asi každý dítě, moc se mi tam líbily ty sestřičky v čepčkách a hned jsem věděla, že tohle chci taky jednou dělat.

Jak Vaše rozhodnutí vnímali Vaši rodiče?

Od malička mě k tomu podporovali oba dva. Oni nebyli zdravotníci a myslím, že je to nikdy asi nenapadlo, že bych něco takového mohla dělat, ale líbilo se jim to.

Kde jste se rozhodla studovat?

Já jsem moc na výběr neměla. Nechtěla jsem se stěhovat na internát, takže jsem zvolila zdravotku v Příbrami, která byla nejbliž. No a tam jsem teda dojížděla každé den.

Pamatujete si, jestli se dělaly nějaké přijímací zkoušky?

Jo, po základce jsem tam dělala přijímací zkoušky. Ta zdravotka byla prestižní škola, takže rodiče byly pyšný, když jsem se tam dostala.

Přemýšlela jste nad nějakou specializací?

Ne to ne. Rovnou jsem věděla, že chci studovat všeobecnou sestru.

Jak jste dojížděla/popř. bydlení na intru?

Kazdy den jsem autobusem dojížděla na praxi a do školy. Naštěstí byly ty spoje slušný a autobusy jezdily docela dobře. Ale na tu praxi jsem stejně musela vstávat před pátou ráno, abych všechno stihla.

Pamatujete si, kolik Vás bylo ve třídě a kolik Vás školu dokončilo?

Tak to už nevím, ale myslím okolo 30? Pár děvčat ale v průběhu studia určitě odešlo.

Pamatujete si, jak probíhala školní praxe?

Většinou s náma chodila paní učitelka, ale měli jsme to i samostatně. Ty první ročníky byly hrozný, protože nás nechali dělat ty nejhorsí věci. Třeba mytí podložních mís, dneska už

jsou na to stroje, ale my to musely dělat ručně. Potom, ve třetím ročníku už to začalo být lepší a dostaly jsme se k pořádný sesterský práci.

Pamatujete si, jaké uniformy jste v té době nosily?

Docela hezký. Byly jsme všechny ve stejnokroji, to jsme dostávali od školy. Byly to takový šaty, vzadu překřížený, čepce, bílé pantofle, ale ty nesměly mít volnou patu, takže měly takový pásek. Do dneška si pamatuju, jak jsme musely mít ty čepce naškrobený, já jsem to neměla ráda, ale zpětně to byly hezký časy.

Jaká byla závěrečná zkouška (praktická i ústní)?

Ústní si moc nepamatuju, ale určitě byla zkouška z ošetřovatelství, myslím i psychologie, čeština a ruština. Praktická zkouška byla v nemocnici. Výsledky jsem měla vždycky dobré, takže jsem neměla strach, že bych neprošla.

Na jakém oddělení jste po škole pracovala a proč jste si právě to vybrala?

Já jsem chtěla původně pracovat někde na chirurgii, ale když jsem se přišla do nemocnice ucházet o místo, šoupli mě tam, kde jim chyběly sestry. Takže moje první místo bylo na dětském oddělení, i když jsem nebyla dětská sestra. Nakonec se mi na tom oddělení i líbilo a pracovala jsem tam několik let.

Na jakých odděleních jste pracovala?

Já jsem jich prošla tolik! Byla jsem na dětském, novorozeneckém, porodním, krční, interna. chvíli dokonce i na sále. Já už si to snad ani nepamatuju. Vždycky jsem byla hodně učenlivá, takže jsem po pár letech přešla na jiné oddělení s touhou naučit se něco nového.

Pamatujete si, jaké v té době bylo vybavení nemocnic?

Rozhodně jsme měly mnohem víc práce ohledně přípravy. Teď je všechno na jedno použití, což práci ulehčuje. Dodnes si pamatuju ty kovový tlustý jehly, který se používaly po řádném vyčištění znovu dokola, no, byly to hrozně tlustý kopyta (směje se).

Co se Vám na práci zdravotní sestry líbilo nejvíc?

Určitě to, že jsme pomáhali lidem. Já to celý vnímala jako poslání, protože když se podíváš do očí tomu člověku, který ví, že bez tebe by tady už třeba nebyl. To je k nezaplacení. Je pravda, že v tomto povolání je i určitá volnost toho, že si člověk může vybrat, co chce přesně dělat, jakou chce mít specializaci.

Máte z nemocnice nějaký zážitek, na který nemůžete zapomenout?

Těch zážitků za celou dobu v nemocnici jsou mraky. Asi žádný konkrétní nemám. Jen se mi občas zasteskne po některých situacích. Vždycky se mi líbila spolupráce sester s lékaři, vděčnost pacientů, ale taky i spoustu tvrdé práce.

Pracují Vaše děti také ve zdravotnictví? Vedla jste je tímto směrem?

Můj syn k tomu nikdy netíhnul. Šel na technický obor a když se zamyslím zpět, je to dobře (směje se). Naopak moje dcera, ta si hrála na sestřičku už od malička, stejně jako já. Hodně jí šly jazyky, proto jsem chtěla, aby šla studovat něco s nimi, ale ona měla vždycky svojí hlavu a nakonec na zdrávku šla. Když jsem viděla, že to má opravdu zájem, měla samozřejmě mojí podporu. Dnes už sice jako sestra nepracuje, ale dlouho dělala na operačním sále a ORL.

Na závěr bych se ráda zeptala, zda byste chtěla k rozhovoru ještě něco dodat?

Asi jen to, že tohle povolání je krásný. Jsem ráda, že i dneska se najdou mladý šikovný děvčata, který se o tohle povolání zajímají. Je to moc důležitý a lidi by si toho měli vážit.

Sestra byla moc milá a z jejího vyprávění i mimo otázky bylo vidět, že se svému povolání ráda věnovala. Při odchodu z nemocnice plakala, ale věděla, že je čas “předat řemeslo” mladším. V této době, kdy byla o dobrovolníky nouze chtěla nastoupit na výpomoc, ale bohužel jí to její zdravotní stav nedovolil.

Bohužel jsem od ní nedostala žádné vizuální materiály, které bych mohla pro práci použít, což je škoda. Bohužel mi ale bylo sděleno, že se několikrát za život stěhovala a spoustu věcí vyhodila, takže jediné, co jí zbylo je možná maturitní vysvědčení ale se slovy “že už ho hodně dlouho nepotřebovala” nevěděla, kde ho má.

Celá zkušenost s touto semestrální prací se mi moc líbila. Asi by mě dřív nenapadlo jen tak vyzpovídat starší sestru, která zažila věci, které my, v dnešní době už nezažijeme. Proto jsem velmi ráda, že semestrální úkol byl zadán touto formou.